

Bizalom a testvérekben

Egy Atyának vagyunk gyermekei, tehát logikusan egymásnak testvérei. Most mégis kicsit leszűkítve, kisközösség-, illetve Bokor-méretben hívlak Benneteket együttgondolkodásra.

Mennyei Atyánk ígérete szerint az övéi már itt a földön százannyi testvért kapnak (Mk 10,30). Ebben az individualista világban, ahol egyre többen mondhatnák el a bibliai béna szavait, hogy „nincs emberem”, nekünk irigylésre méltó helyzetünk van. Jó lenne ezt nem természetesként felfognunk, hanem állandó hálaadásunk témájává tennünk!

A gyanú megbetegít, a bizalom meggyógyít

A kutatók ma egyértelműen állítják, hogy a gyermekkori ösbizalom a gyökere és az alapja annak, hogy felnőttként bízni tudjunk egymásban. Alapvetően minden ember határtalan bizalommal születik erre a világra. Ez a bizalom azután a kisgyermek tapasztalatainak megfelelően szűkül.

Biztos, hogy az olyan testvérekkel, akiknek szülő-gyermek kapcsolatuk egészségtelen volt, sokkal több türelem és idő kell a bizalmas kapcsolat kialakításához. Ne feledjük, kívülről épnek látszó családokban is bőven előfordulhat el nem fogadott, vagy érzelmi szegénységben nevelt gyerek. Márpedig bizalmi kapcsolatok nélkül nincs egészséges emberi élet!

Kezek

Isten mindig a tenyerén tart minket, de nagyon fontos – különösen nehéz élethelyzetekben –, hogy fogható testvéri kéz is legyen a közelünkben, amely ott és abban a pillanatban magát Istent helyettesíti számunkra.

Mikor lehet egy közösségben igazi bizalom?

Akkor, ha

- hasonló – egyre fejlődő – értékrendünk van, és hasonló az elköteleződési szintünk (nem elég a szándék),
- van időnk egymásra (nemcsak a végzendő tananyagra),
- elfogadjuk a különbözőségeket (gondoljunk csak bele, hogy a tanítványok milyen eltérőek voltak műveltségben, múltbéli tapasztalatokban, temperamentumban, kapcsolatrendszerben stb.),
- természetes köztünk a titoktartás (nincs keresztény pletyka),
- tudatosan és tudat alatt is drukkolunk egymásnak,
- imádkozunk egymásért (nem szlogenszerűen).

Ez a közösségi lelkiezetés alapja is. S ez az oka annak is, hogy a kisközösségnek zártnak, védettnek kell lennie.

Bizalom és őszinteség

„Az őszinteség nem azonos a tapintatlansággal” (Konrád György). Azt gondolom, hogy ha ismerem és szeretem a másikat, akkor azt is tudnom kell, hogy meddig mehetek el nála most, ebben a lelkiállapotában, és mit kell mondanom ahhoz, hogy az valóban növelje a másikat. Ne feledjük, hogy imádkozó embernek a Lélek adja szájába a szavakat. Nemcsak a bíróság előtt, hanem mindig! „Őszinte szavakat csak őszinte szavak után lehet várni” (Végh Antal).

Kölcsönösség

35 évvel ezelőtt, közösségünk első éveiben zűrös otthoni helyzetek miatt nemigen adódott alkalom arra, hogy saját gondoljaimról beszéljek. Nem volt ebben semmi felsőbbrendűségi gög, pusztán időhiány. Aztán egyik alkalommal kibukott belőlem, hogy hogyan is kellene jól szeretnem az egyik gyerekeimet. Az egyik közösségi tagnak elkerekedett a szeme: „Hát neked is van bajod? Akkor én is merem mondani az enyémet.” Katartikus élmény volt számomra. Őszinteségem hiányával – öntudatlanul is – gátoltam a többiek belső megnyilvánulásait.

Alkati és neveltetési kérdés, de fejlesztendő és fejlesztendő!

Vannak konfliktuskerülő alkatú emberek, s vannak, akiket ahhoz szoktattak családjukban, hogy a kínos dolgokat a szőnyeg alá kell söpörni. Ez sokat nehezít a helyzeten, de nem kell örökké ilyennek maradnunk!

Kiszolgáltatottság és bizalom

„Szeretni nem lehet szkaferberben – csakis meztelenül. Aki szeret: védtelen” (Müller Péter).

Tapasztalatom a teológián, a 70-es évek végén: Tudtuk, hogy van beépített ember. Kérdések özöne jött: Mikor, hol találkoztok, kikkel, mit csináltok stb.? Ösztönösen gyanakodtam. S a végén ott sem segitettem, ahol kellett volna. Inkább éljenek vissza a bizalmammal, mint hogy egy emberben is ne bízzak, aki megérdemli!

Sérülünk, de élünk!

Nincs értelme szűrős gesztenyeburokban leélni az életünket. A kitarulkozás mindig veszélyes, de megéri! Természetesen ismerni kell a „Disznók elé gyöngyöt ne!” gondolat miatti határokat, de bízom benne, hogy ez a Bokorban nem jelent problémát.

Tanuljunk meg kérni!

Mindenki tudja, hogy nehezebb, mint adni. De ne várjuk, hogy a többiek látnoki képességekkel legyenek felruházva! Egyszer egy életközösségben élő testvérem panaszkodott, hogy úgy fáj a dereka, de senki sem jött neki segíteni a házimunkában. „Kérted?” „Nem, de jólesett volna.” „Az meglehet, de csak akkor neheztelhetsz, ha kéreled ellenére sem jött segítség!”

Eljátszott bizalom

Lehetek én a vétkes, ő a vétkes, de ilyen helyzetben leggyakrabban mind a ketten sárosak vagyunk.

Előítéletek

Nehezen viselhető testvér (emlékeztet valakire, akivel rossz élményeink voltak, idegesít a stílusa, hanghordozása stb.). „Csak a személyes kapcsolatok koptathatják el az előítéleteket” (Lankó József). A koptatáshoz pedig idő kell! Lassú folyamat.

Hetvenszer hétszer

Nincs olyan, hogy soha többé, veled nem érdemes! Jól néznénk ki, ha Isten is lemondana rólunk.

„Ha panasza van ellened testvérednek...”

Nem állhatok oda Isten elé úgy, hogy bárki ellen is gyűlölet, harag van a szívemben. Ha egy ember is van az életemben, aki nem szeretek, az olyan, mintha léket kapott volna a hajóm. Ha nem tömöm be, előbb-utóbb elsüllyed (Halász Bandi bácsi)! Dolgozni kell rajta. A kiengesztelődés az én istenkapcsolatom és lelki békém miatt is fontos.

Máté evangélista tanácsa

„Ha vétkezik ellened testvéred, menj, fedd meg őt négy szemközt! Ha hallgat rád, megnyerted testvéredet. De ha nem hallgat rád, vigyél magaddal egy vagy két másikat, hogy két vagy három tanú bizonyítsa az ügyet! Ha azokra sem hallgat, mondd meg az egyházközösségnek! Ha pedig a közösségre sem hallgat, vedd úgy, mintha pogány volna vagy vámos” (Mt 18,15-17)!

Ne melengessek tüskét a szívemben! Imádkozzam meg a helyet, időt, formát a tisztázásra!

Felelősség és bizalom

Előfeltevés: A másik legáltalább úgy szereti Istent, embert, hazát, egyházat stb., mint én. Jó döntést fog hozni.

Teher alatt nő a pálma. Ha nem bíznak rám semmit, sosem leszek felelős testvér, keresztény.

„Mivel biztál abban, hogy tudok jót cselekedni, így is tettem” (Paulo Coelho). Adjunk esélyt az embereknek arra, hogy bebizonyíthassák, hogy jók!

Veszélyek

Kis koromban édesapám szerette, ha a három méter magas teraszról bátran leugrottam a karjaiba. Mindig megdicsért érte. Egyik nap – úgy hároméves lehettem – ugrottam akkor is, amikor ő nem figyelt, csak lent beszélgetett az udvaron. Az utolsó pillanatban kapta el a bokámat.

Érted? Ha nagyon számítanak rád, akkor mindig jelen kell lenned a másik számára!

Legjobb formám

Felelősségemnek a többiek iránt egyértelművé kell tennie, hogy a legjobb formámban kell(ene) megjelennem a közösségi találkozókon: pihenten, felkészülten, rendszeres imaérettel a hátam mögött.

Rézgong

„Ha megütök egy hatalmas rézgongot, a rezgés minden irányban tovaterjed” (Teilhard de Chardin). A velünk és a bennünk történő jó és rossz egyaránt hat a másikra, így már csak a Borkor egésze iránti felelősségünk miatt sem kutyulódhatunk el.

A bizalom erőt ad! Mert ha valaki bízik benned, erősebb leszel, mint ahogy álmodtad!

Biztonság és bizalom

Egyedüli biztosító. A minap valamelyik biztosítótól kopogtatott valaki. „Jobbat ajánlok, mint amilyen van!” – mondta. „Az biztos – válaszoltam –, mert nekünk semmilyen sincs.” „De mi lesz, ha jön a baj?” „Elköltözünk valamelyik barátunkhoz!” (Látta, hogy reménytelen eset vagyok.)

Nem veszíthetem el a szeretetét

Nyugodtan ellentmondhatok, vitatkozhatok. „A bizalom jó dolog. Az ellenőrzés még jobb” (Vlagyimir Iljics Lenin). Hazugság! A bizalom nem ellenőriz! Jól néznénk ki, ha utána akarnék járni annak, hogy a férjem két órával később jön haza, mint szokott. A bizalom nem ellenőriz, nem láncol magához, nem kér bizonyítékot, és lehetőleg nem emészti magát.

„Lelkünk teljes kitarulkozása még a legbizalmasabb kapcsolatban sem ajánlatos. Mindenkinek joga van ahhoz, hogy személyes titkai legyenek” (Popper Péter). Ezt senki sem kétli. De az bizonyos, hogy egy közösségben törekedni kell arra, hogy barátok is legyünk, és

életünk egyre több területét tudjuk megosztani egymással.

Tettekben is megnyilvánuló „imaburok”

Aki már volt bajban, és igazi közösség állt mögötte, az megtapasztalhatta ennek az erejét. Elmesélni nem lehet, csak megtapasztalni, hogy nemcsak isteni, de testvéri védelem alatt is élünk.

Kószeginé Rihmer Melinda

Garai Gábor

Bizalom

S ha százszor is becsapnak és ezerszer csalódom abban, kinek szívemet, mint álmából a rózsát, kitalartam, s ha épp az árul el, kit életemmel fedeztem én, s ha tulajdon fiam tagad meg, s ha nem harminc ezüstért, de egy rongy garasért adnak el engem barátaim, s ha megcsal a reménység, s ha kudarcaim térdre kényszerítenek és elátkozom már, hogy megszülettem, s ha csak a bosszút hízalja a hála hitveimben, s ha rágalom kerít be – akkor se mondom, hogy nem érdemes! Akkor se mondom, hogy nem érdemes hinni az emberben, akkor se mondom, hogy megelek magam is, néptelen magányban, mert irgalmatlan az élet.

De csöndes szóval eltűnődve mondom: bizalmam sarkig kitárt kapu, nem verhet rá lakatot a gyánú; ki-bejár rajta bárki szabadon.

Egy besurrant csaló tiszteletére nem állítok őrséget tíz igaznak! Kit tegnap itt gyöngöseség bemocskolt, megtisztálkodva ma betérhet újból; ki kételű késsel jött ide ma, köszönthet holnap tiszta öleléssel!

Nem, nem a langy irgalmat hirdetem. Nem hirdetek bocsánatot a rossznak, kegyelmet a hazugnak, nem tudok mentséget a könnyes képmutatásra, s az öngyilkos szenvedést gyűlölöm, akár a nyers önzés orvátadását.

De hirdetem, hogy bűneink mulandók! Mint a mammut és az ősgyík, a múltba porlad a gyűlölet és a gyanakvás; dühünk lehiül, csak szerelmünk örök.

S halandó gyarlóságai között csupán maga az ember halhatatlan. Kérlelhetetlen gyötrelmei ellen irgalmas vára bizalomból épül; s az önmagával vívott küzdelemben csak jósága szolgálhat menedékkül.